

“মৰমৰ সন্তানসকল – উচ্চ পদ পাবলৈ হ’লে সত্য পিতাৰ লগত সদায় সততাৰে চলা, কোনো ভুল হ’লে পিতাৰ ওচৰত ক্ষমা খোজা, নিজৰ মতত নচলিবা”

প্ৰশ্ন: কেনেধৰণৰ বিশেষ স্নেহী সন্তান কেতিয়াও লুকাই থাকিব নোৱাৰে?

উত্তৰ: যাৰ ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ প্ৰতি মৰম আছে, যাৰ ৰাতিয়ে-দিনে সেৱাৰেই চিন্তা চলি থাকে, এনেকুৱা সেৱাধাৰী যি আঙুকাৰী আৰু বিশ্বাসী, কেতিয়াও নিজৰ মতত নচলে, পিতাৰ প্ৰতি সঁচা আৰু স্বচ্ছ অন্তৰৰ তেওঁ কেতিয়াও লুকাই থাকিব নোৱাৰে।

গীত: তুমহী হো মাতা পিতা... (তুমিয়েই মাতা-পিতা...)

ওঁম শান্তি। গীতটিত প্ৰতিশ্ৰুতি কাৰ আছিল? মাতা-পিতাৰ প্ৰতি সন্তানসকলৰ প্ৰতিশ্ৰুতি যে বাবা আমাৰতো এজন আপুনিয়েই অন্য কোনো নাই। কিমান উচ্চ লক্ষ্য। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ পিতাৰ শ্ৰীমতত কোনোবা চলিলে তেতিয়া প্ৰতিশ্ৰুতি আছে, উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় উচ্চ পাব। কিন্তু বুদ্ধিয়ে কয় বৰ উচ্চ লক্ষ্য যেন লাগে। যেন কোটিৰ মাজত কোনোবা, কোনোবাৰ মাজত কোনোবা কেৱল মালাৰ মণি হয়। কয়ো তুমি মাতা-পিতা কিন্তু মায়া ইমান শক্তিশালী যে কোনোবাই কথমপিহে প্ৰতিশ্ৰুতি মতে চলিব পাৰে। প্ৰত্যেকেই নিজক সুধিব পাৰে যে সঁচাকৈ মই মাতা-পিতাৰ হৈছোঁনে? পিতাই কয় নহয়। বহুত কম সেয়েহে চোৱা মালা কিমানৰ হয়? কিমান কোটিৰ মাজত কেৱল ৪ (আঠ)ৰ বৈজয়ন্তী মালা হয়, বহুত কয় এটা, কৰে অন্য এটা সেইকাৰণে পিতায়ো কয় – চোৱা কি আশ্চৰ্য। বাবাই কিমান মৰমেৰে বুজায় কিন্তু সুসন্তান বহুত কম ওলায়, (মালাৰ মণি)। সন্তানসকলৰ ইমান শক্তি নাই যে শ্ৰীমতত চলিব পাৰে, তেন্তে নিশ্চয় ৰাৱণৰ মতত আছে সেয়েহে ইমান পদ পাব নোৱাৰে। কোনোবা বিৰলজনহে মালাৰ মণি হয়, সেই স্নেহী সন্তানো লুকাই নাথাকে। তেওঁ অন্তৰত অধিষ্ঠিত হৈ থাকে। ৰাতিয়ে-দিনে সেৱাৰেই চিন্তা চলি থাকে। ঈশ্বৰীয় সম্বন্ধৰ প্ৰতি মৰম থাকে। তেওঁৰ বুদ্ধি বাহিৰলৈ ক’লৈকো নাযায়। এনেকুৱা মৰম দৈৱী পৰিয়ালৰ সৈতে ৰাখিব লাগে। অষ্টান কালতো সন্তানসকলৰ পিতাকৰ সৈতে, ভগ্নী-ভাতৃৰ পৰস্পৰ বহুতেই মৰম থাকে। ইয়াততো কোনো কোনোৰ লেখমানো পিতাৰ সৈতে যোগ (যোগসূত্ৰ) নাই। প্ৰতিজ্ঞাতো বহুত কৰে। ভক্তি মাৰ্গত গায়ন কৰে, এতিয়াতো সন্তানসকল সন্মুখত আছে। বিচাৰ কৰা হয় ভক্তিমাৰ্গত যি গায়ন কৰি থাকে, কিমান মৰমেৰে স্মৰণ কৰে। ইয়াততো স্মৰণেই নকৰে। বাবাৰ হৈ উঠা বাবে মায়া শত্ৰু হৈ পৰে। বুদ্ধি বাহিৰলৈ গুচি গ’লে তেতিয়া মায়াই ভালকৈয়ে বগৰাই (অৱনমিত কৰি) দিয়ে। তেওঁ নিজে বুজি নাপায় যে মই যি কৰি আছোঁ সেয়া অৱনমিত হ’বলৈহে কৰি আছোঁ। নিজৰ মতত অৱনমিত হৈ থাকে। তেওঁ গমেই নাপায় যে মই কি কৰি আছোঁ। কিবাতো দোষ-ত্ৰুটি সন্তানসকলৰ মাজত আছে নহয় জানো। কয় এটা আৰু কৰে অন্য এটা। নহ’লেতো পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ কিমান উচ্চ পোৱা যায়। সততাৰে কিমান পিতাৰ সেৱাত লাগি যাব লাগে। কিন্তু মায়া কিমান শক্তিশালী। কোটিৰ মাজত কোনোবাই পিতাক সম্পূৰ্ণকৈ চিনি পায়। পিতাই কয়, কল্পই কল্পই এইদৰেই হয়। সম্পূৰ্ণ বিশ্বাসী, আঙুকাৰী নোহোৱাৰ বাবে সেই বেচেষাসকলৰ পদ এনেকুৱা হৈ যায়। কয়ো বাবা মই ৰাজযোগ শিকি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ, নাৰীৰ পৰা লক্ষ্মী হ’ম। ৰাম সীতা নহওঁ। হাতো উঠায় কিন্তু চলনোতো এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে) হ’ব লাগে নহয় জানো। বেহদৰ পিতা উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছে, তেওঁৰ শ্ৰীমতত কিমান চলিব লাগে। বহুত আছে মিসকলে প্ৰতিজ্ঞা কৰি লৈছে মই শ্ৰীমতত নচলোঁ। তেওঁলোক লুকাই নাথাকে। কাৰোবাৰ ভাগ্যত নাথাকিলে তেতিয়া দেহ-অভিমাণে প্ৰথমে থাপৰ লগায় আকৌ আহে কাম। কাম নাহিলে ক্ৰোধ, লোভ আহে। হওতেতো সকলো শত্ৰু। মোহো এনেকুৱা বস্তু যিয়ে একেবাৰেই সৰ্বনাশ কৰি দিয়ে। লোভো কম নহয়। বৰ বেয়া শত্ৰু। পা-পইচাৰ বস্তু চুৰ কৰি ল’ব। এয়াও লোভ নহয় জানো। চুৰ কৰাৰ বহুত লেতেৰা অভ্যাস আছে। অন্তৰ দহিব লাগে যে মই পাপ কৰি থাকিলে তেতিয়া কি পদ পাম। শিৱবাবাৰ যন্ত্ৰত আহি বাবাৰ সন্মুখত মই এনেকুৱা কৰ্ম কেনেকৈ কৰিব পাৰোঁ। মায়াই বহুত ওলোটো কৰ্ম কৰোৱায়। যিমানই নুবুজোৱা তথাপিও অভ্যাস আঁতৰি নাযায়। কিছুমান নাম ৰূপত আবদ্ধ হৈ পৰে। দেহ-অভিমানৰ কাৰণে নাম ৰূপতো আহি যায়। প্ৰতিটো সেৱাকেন্দ্ৰৰ খবৰ বাবাৰ নাথাকে জানো। বাবায়োনো কি কৰিব, বুজাবতো লাগে। কিমান সেৱাকেন্দ্ৰ আছে। কিমান বাবাৰ ওচৰলৈ খবৰ আহে। চিন্তাতো থাকে নহয় জানো। আকৌ বুজাবলগীয়া হয়, মায়া কম নহয়। বহুত অশান্ত কৰে। ভাল ভাল সন্তানসকলক কোৱা হয় ডাঙৰ বুলি কোৱা মানে বেছি দুখ পোৱা। ইয়াততো দুখৰ কোনো কথা নাই। জানে যে কল্প পূৰ্বেও এনেকুৱা হৈছিল। ঈশ্বৰৰ হৈ আকৌ মায়াৰ বশীভূত হৈ যায়। কিবা নহয় কিবা বিকৰ্ম কৰি দিয়ে, সেইবাবে পিতাই কয় প্ৰতিজ্ঞাতো বহুত সন্তানে কৰে যে বাবা মই আপোনাৰ শ্ৰীমতত নিশ্চয়

চলিম, কিন্তু নচলে সেইকাৰণে চোৱা মালা কিমান সৰু তৈয়াৰ হয়, বাকীতো হৈছে প্ৰজা। কিমান উচ্চ লক্ষ্য, ইয়াত অন্তৰ বহুত স্বচ্ছ হ'ব লাগে। প্ৰবচনো আছে – সত্যত থাকিলে নাচি থাকিব। যদি পিতাৰ সৈতে সততাৰে চলি থাকে তেন্তে সত্যযুগত কৃষ্ণৰ সৈতে গৈ নাচিব। সত্যযুগত কৃষ্ণৰ নৃত্যে প্ৰসিদ্ধ। ৰাস লীলা, ৰাধা কৃষ্ণৰহে দেখুৱায়। পাছত ৰামলীলা দেখুৱায়। কিন্তু প্ৰথম নম্বৰত ৰাধা কৃষ্ণৰ ৰাসলীলা কাৰণ এই সময়ত তেওঁলোক পিতাৰ সৈতে যথেষ্ট সত্যনিষ্ঠ হয় সেয়েহে কিমান উচ্চ পদ পায়। হাততো বহুতে উঠায়, কিন্তু মায়া কেনেকুৱা। প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে তেন্তে সেইমতে (পিতাৰ শ্ৰীমতত) চলিব লাগে নহয় জানো। মায়াৰ ভূতবোৰক আঁতৰাব লাগে। দেহ-অভিমানৰ পাছে পাছে সকলো ভূত লাগি ধৰে। বাবাই কয় দেহী-অভিমानी হৈ পিতাক স্মৰণ কৰা। তাৰ ভিতৰতো পুৱাই পুৱাই বহি (পিতাৰ সৈতে) বাৰ্তালাপ কৰা। বাবাৰ মহিমা কৰা। ভক্তিমাৰ্গত যদিওবা স্মৰণ কৰে কিন্তু মহিমাতো কাৰোৰে নাই। কৃষ্ণক স্মৰণ কৰিব। মহিমা কৰিব – মাখন চুৰি কৰিলে, তেওঁলোকক পলুৱালে। অকাসুৰ, বকাসুৰক বধ কৰিলে, এইটো কৰিলে। বচ আৰু কি ক'ব। এই সকলোবোৰ হ'ল মিছা। সঁচাৰ অংশমাত্ৰও নাই। তেন্তে আকৌ কি মাৰ্গ দেখুৱাব! মুক্তিকেই নাজানে। এই সময়ত সমগ্ৰ বিশ্বত ৰাৱণৰ ৰাজত্ব। সকলো এই সময়ত পতিত। মনুষ্যই ব্ৰহ্মাচাৰীৰ অৰ্থও বুজি নাপায়। এইটোও নাজানে যে সত্যযুগত নিৰ্বিকাৰী দেৱতাসকল আছিল। গায়নো কৰে সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পূৰ্ণ। কিন্তু আকৌ কে দিয়ে – তাতো ৰাৱণ, কংস, জৰাসন্ধ আদি আছিল। কোৱা হয় পৰিত্ৰ হোৱা, তেতিয়া কয় দেৱতাসকলৰোতো সন্তান আদি আছিল। হেৰ', তোমালোকে গায়ন কৰা সৰ্বগুণ সম্পন্ন... সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী তেন্তে আকৌ বিকাৰৰ কথা কেনেকৈ হ'ব পাৰে। তোমালোকে নিৰ্বিকাৰী হোৱা তেতিয়া কয় সৃষ্টি কেনেকৈ বাঢ়িব। সন্তান কেনেকৈ জন্ম হ'ব। মন্দিৰত গৈ মহিমা কৰে। ঘৰলৈ আহিলে সেই মহিমাও পাহৰি যায়। লাগিলে তোমালোকে বিচাৰ কৰি চোৱা। ঘৰত গৈ বুজোৱা তেতিয়া নামানিব। তাৰ কথা তাতেই থাকিল। পৰিত্ৰ হ'বলৈ কোৱা তেতিয়া ক'ব বাঃ! ইয়াৰ অবিহনে সৃষ্টি কেনেকৈ চলিব। তেওঁলোকে গমেই নাপায় যে নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি কেনেকৈ চলে।

সন্তানসকলে গীতো শুনিলে। প্ৰতিজ্ঞা কৰে – তোমাৰ মতত চলিম কাৰণ শ্ৰীমতত চলিলেহে কল্যাণ আছে। পিতাইতো কৈ থাকে শ্ৰীমতত চলা, নহ'লে অৱশেষত মৃত্যু আহি যাব। তেতিয়া বিচাৰ সভাত সকলো ক'ব লাগিব। তুমিয়েই এই পাপ কৰিছ। নিজৰ মতত চলিলে আকৌ কল্প কল্পৰ কাৰণে দাগ লাগি যাব। এনেকুৱা নহয় যে এবাৰ অকৃতকাৰ্য হ'লে তেতিয়া দ্বিতীয়, তৃতীয় বছৰত পঢ়িম। নহয়। এতিয়া অকৃতকাৰ্য হ'লে তেতিয়া কল্প কল্প হৈ থাকিব, সেইকাৰণে পুৰুষাৰ্থ বহুত কৰিব লাগে। খোজে প্ৰতি শ্ৰীমতত চলা। ভিতৰত যাতে একো অশুদ্ধি নাথাকে। হৃদয়ক শুদ্ধ কৰি তুলিব লাগে। নাৰদকো ক'লে নহয় – নিজৰ চেহেৰা দাপোনত চোৱা। তেতিয়া দেখিলে মইতো বান্দৰৰ নিচিনা। এয়া এটা দৃষ্টান্ত। নিজক সুধিব লাগে যে মই কিমানলৈকে শ্ৰীমতত চলি আছোঁ। বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰ ক'ৰবাত বাহিৰততো ঘূৰি নুফুৰে? দেহ-অভিমানততো নাই? দেহী-অভিমानीয়েতো সেৱাত লাগি থাকিব। সকলো নিৰ্ভৰ কৰে যোগৰ ওপৰত। ভাৰতৰ যোগ প্ৰসিদ্ধ। সেয়াতো নিৰাকাৰ পিতাইহে নিৰাকাৰ সন্তানসকলক বুজায়। ইয়াক কোৱা হয় সহজ ৰাজযোগ। লিখাও আছে নিৰাকাৰ পিতাই সহজ ৰাজযোগ শিকালে। মাত্ৰ কৃষ্ণৰ নাম দি দিলে। তোমালোকে জানা আমি এনেকুৱা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব লাগে। পুণ্য আত্মা হ'ব লাগে। পাপৰ কোনো কথা নাই। পিতাৰ স্মৃতিত থাকি তেওঁৰ সেৱাত থাকিব লাগে। ইমান উচ্চ পদ পাবলৈ হ'লে কিবাতো পৰিশ্ৰম কৰিব নহয় জানো। সন্ন্যাসী আদিয়েতো কৈ দিয়ে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি কমল ফুলৰ সমান হৈ থকা, এইটোতো হ'ব নোৱাৰে। সম্পূৰ্ণ হওতে বহুত অকৃতকাৰ্য হৈ যায় কাৰণ স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। এতিয়া প্ৰাচীন যোগ পিতাই শিকাই আছে। পিতাই কয় - যোগতো মই নিজেই আহি শিকাওঁ, এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোক মোৰ ওচৰলৈ আহিব লাগে। এয়া হ'ল স্মৃতিৰ যাত্ৰা। তোমালোকৰ মিঠা শান্তিৰ ঘৰ সেইখন। এইটোও জানে যে আমি ভাৰতবাসীহে ভাৰতলৈ আহিম আৰু পূৰ্বা উত্তৰাধিকাৰ ল'ম। সেয়েহে পিতাই বাৰে বাৰে বুজায়, পূৰ্বা প্ৰতিজ্ঞাত থকা। ভুল হৈ গ'লে তেতিয়া পিতাৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিব লাগে।

চোৱা এই সন্তানটি ক্ষমা বিচাৰি বিশেষকৈ পিতাৰ ওচৰত এদিনৰ কাৰণে আহিছে। অলপ ভুল হ'ল সেয়েহে দোৰি আহিছে কাৰণ অন্তৰ দহি থাকে সেয়েহে ভাবিলে সন্মুখত গৈ বাবাক শূনাও। কিমান পিতাৰ প্ৰতি সন্মান আছে। বহুত সন্তান আছে যিয়ে ইয়াতকৈও বেছি বিকৰ্ম কৰি থাকে, গমেই নাপায়। মইতো ক'ম বাঃ সন্তান, বৰ ভাল। অলপ ভুল কৰি ক্ষমা বিচাৰি আহিছ। বাবাই সদায় কয় যে ভুল শুনাই ক্ষমা বিচৰা। নহ'লে সেই পাপ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। তেতিয়া অৱনমিত হৈ যাব। মুখ্য যোগৰ দ্বাৰাহে ৰক্ষা পাব পাৰিব। যি যোগৰ বহুত অভাৱ আছে। স্তানতো বহুত সহজ। এয়াতো যেন এটা কাহিনীহে। আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে কাৰ ৰাজত্ব আছিল, কেনেকৈ ৰাজত্ব কৰিছিল। কিমান সময় ৰাজত্ব কৰিলে আকৌ ৰাজত্ব কৰোঁতে কৰোঁতে কেনেকৈ বিকাৰত আবদ্ধ হ'ল। কোনেও আৰোহণ কৰা নাই। আৰোহণতো পাছত যেতিয়া বৈশ্য হ'ল তেতিয়া কৰিলে। তেওঁলোকৰ পৰাতো ৰাৱণে ৰাজ্য কাঢ়ি ল'লে। তোমালোকে আকৌ ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ

ৰাজ্য লোৱা, এইটোও কাৰো বুদ্ধিত কাঢ়িহে ধাৰণ হয়। যিসকল পিতাৰ সৈতে পূৰ্ব বিশ্বাসী, আঞ্জাকাৰী হৈ থাকে। অঞ্জান কালতো কোনোবা বিশ্বাসী, আঞ্জাকাৰী থাকে। কিছুমান চাকৰো বৰ বিশ্বাসী হয়। লাখ লাখ টকা পৰি থাকিলেও কেতিয়াও এটকাও তুলি নলয়। কয় – মালিক আপুনি চাবিকাঠী এৰি থৈ গৈছিল, মই সাৱধানে ৰাখি থৈছোঁ। এনেকুৱাও থাকে। পিতাইতো বহুত ভালদৰে বুজাই থাকে। বিবেকে কয় এই কাৰণেই মালাৰ মণি হ'ব নোৱাৰে। আকৌ তাত গৈ দাস-দাসী হ'বগৈ। নপঢ়িলে নিশ্চয় এনেকুৱা অৱস্থা হ'ব। শ্ৰীমতত নচলে। পিতাই বুজায় তোমালোকৰ মুখ্য লক্ষ্য হৈছে যোগ। মায়াই একেবাৰে নাকত ধৰি যোগযুক্ত হ'বলৈ নিদিয়। যোগ থাকিলে তেতিয়া সেৱা বহুত ভালকৈ কৰিব। পাপলৈ ভয় থাকিব। যেনেকৈ এই সন্তানটিতো বহুত ভাল। সত্যনিষ্ঠ হ'লে এনেকুৱা হ'ব লাগে। ভাল ভাল সন্তানতকৈ এওঁৰ পদ ভাল। বাকী যিসকলে সেৱা কৰি থাকে, তেওঁলোক ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত আবদ্ধ হৈ থাকে। একোৱে নকয়। ক'লেও এৰি নিদিয়। গীতত চোৱা, প্ৰতিজ্ঞা কৰে যে যিয়েই নহওঁক, কেতিয়াও এনেকুৱা ভুল নকৰোঁ। মূল কথা হ'ল দেহ-অভিমানৰ। দেহ-অভিমানৰ কাৰণেই ভুল হয়। বহুত ভুল কৰি থাকে সেইকাৰণে সাৱধান কৰি দিয়া হয়। পিতাৰ কাম হ'ল বুজোৱা। নুবুজালে ক'ব মোক কোনোবাই বুজাইছে জানো। ইয়াৰ ওপৰত এটা কাহিনীও আছে। পিতায়ো কয় সন্তানসকল সাৱধানে থাকা। নহ'লে বহুত শাস্তি ভুগিবলগীয়া হ'ব। আকৌ এনেকৈ নক'বা যে মোক কিয় নুবুজালে। পিতাই স্পষ্টকৈ বুজায় অলপো পাপ কৰিলে বহুত বৃদ্ধি হৈ যায়। তেতিয়া পিতাৰ আগত মূৰ তুলিব নোৱাৰিবা। মিছা ক'লেতো তৌবা তৌবা কৰিব লাগে। এনেকৈ নাভাবিবা যে শিৱবাবাই জানো মোক চাই থাকে। হেৰ' অঞ্জান কালতো তেওঁ সকলো জানে সেইবাবেতো পাপ আৰু পুণ্যৰ ফল দিয়ে। স্পষ্টকৈ কয় যে তোমালোকে পাপ কৰিলে তোমালোকৰ কাৰণে বহুত কঠোৰ শাস্তি আছে। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ আহিছা, তেন্তে তাৰ সলনি দুয়োখন কাণতো কাটিব নালাগে নহয় জানো। কয় এটা আৰু স্মৰণ কৰে বেলেগক। পিতাক স্মৰণ নকৰে তেন্তে কোৱা তেওঁৰ কি গতি হ'ব? শুদ্ধ আহাৰ খোৱা, সত্য কথা কোৱা, সত্য বস্তু পিন্ধা... এয়াও এতিয়াৰ কথা। যেতিয়া পিতা আহি শিকায় গতিকে তেওঁৰ সৈতে সকলো কথাতে সত্যনিষ্ঠ হৈ থাকিব লাগে। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) সততাৰে পিতাৰ সেৱাত লাগি যাব লাগে। পূৰ্ব বিশ্বাসী, আঞ্জাকাৰী হ'ব লাগে। ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ প্ৰতি সঁচা মৰম থাকিব লাগে।

(2) শ্ৰীমতত নিজৰ মত বা ৰাৱণৰ মত মিহলি কৰিব নালাগে। একমাত্ৰ পিতা অন্য কোনো নাই এইটো প্ৰতিশ্ৰুতিত দৃঢ় হৈ থাকিব লাগে। অন্তৰ শুদ্ধ পৱিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে।

বৰদান: এই হীৰা তুল্য যুগত হীৰাক চোৱা আৰু হীৰো (মুখ্য) ভূমিকা পালন কৰোঁতা তীৱ পুৰুষাৰ্থী হোৱা যেনেকৈ স্বৰ্ণশিল্পীৰ দৃষ্টি সদায় হীৰাৰ ওপৰত থাকে, তোমালোকো হৈছা স্বৰ্ণশিল্পী, তোমালোকৰ দৃষ্টি পাথৰৰ ফালে যাতে নাযায়, হীৰাক চোৱা। প্ৰত্যেকৰে বিশেষত্বৰ প্ৰতিহে যাতে দৃষ্টি যায়। সংগমযুগ হয়ো হীৰাতুল্য যুগ। ভূমিকাও হীৰো, যুগো হীৰাতুল্য, গতিকে হীৰাকহে চোৱা তেতিয়া নিজৰ শুভ ভাৱনাৰ কিৰণ সকলোফালে বিয়পাব পাৰিবা। বৰ্তমান সময়ত এইটো কথাৰ প্ৰতি বিশেষ মনোযোগ দিয়া উচিত। এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থীকহে তীৱ পুৰুষাৰ্থী বুলি কোৱা হয়।

স্লোগান: বায়ুমণ্ডল বা বিশ্ব পৰিৱৰ্তন কৰাৰ আগতে স্ব-পৰিৱৰ্তন কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!